

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

1959 – 50 – 2009

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αριθ. 38452/07
που κατατέθηκε από τον Β Κ
κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συνεδριάζοντας στις 14 Μαΐου 2009 σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Χρήστο Ροζάκη,

Anatoly Kovler,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Giorgio Malinverni,

Γιώργο Νικολάου, *δικαστές,*

και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος.*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε
στις 16 Αυγούστου 2007,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη
κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από τον προσφεύγοντα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, κύριος Β Κ, είναι ένας έλληνας υπήκοος που έχει γεννηθεί 1947 και κατοικεί στις Σέρρες (βόρεια Ελλάδα). Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τους κυρίους Κ. Χορομίδη και Ι. Χορομίδη, δικηγόρους του συλλόγου Θεσσαλονίκης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και τον κύριο Ι. Μπακόπουλο, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως εξετάθησαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

1. Το πλαίσιο της υπόθεσης

α) Η επίδικη απαλλοτρίωση και οι διαδικασίες καθορισμού της αποζημίωσης και αναγνώρισης των δικαιούχων αυτής

Με τις αποφάσεις αριθ. 6370/111 της 5^{ης} Ιουνίου 1978 και 8046/Φ111 της 27^{ης} Ιουλίου 1978, ο νομάρχης Σερρών προέβη σε απαλλοτρίωση μίας έκτασης συνολικής επιφανείας 49.950 τ.μ. με σκοπό τη διεύρυνση μίας επαρχιακής οδού που συνέδεε τρεις πόλεις της περιοχής. Η έκταση αυτή περιέλαμβανε 1.236 τ.μ. ενός οικοπέδου 3.375 τ.μ. (με αριθμό 3 στο κτηματολόγιο). Ο κτηματολογικός πίνακας ανέφερε ως ιδιοκτήτη του εν λόγω οικοπέδου τη Μαρία Κατιρτζόγλου χήρα Νικολάου. Εν τούτοις, σύμφωνα με τις συμβολαιογραφικές πράξεις που περιέχονται στο φάκελο, κατά το χρόνο της απαλλοτρίωσης, το εν λόγω οικόπεδο ανήκε στους Κ.Α. και Ε.Α., αρχιτέκτονες στο επάγγελμα, οι οποίοι το είχαν αγοράσει το 1977 από τη Μαρία Κατιρτζόγλου χήρα Νικολάου, η οποία είχε κληρονομήσει το οικόπεδο αυτό από τη μητριά της, Κυριακούλα Γεωργίου χήρα Αποστόλου.

Στις 26 Ιανουαρίου 1980, κατόπιν αίτησης του νομαρχιακού ταμείου Σερρών, το Πρωτοδικείο Σερρών καθόρισε την προσωρινή τιμή μονάδας της αποζημίωσης (απόφαση αριθ. 6/1980). Οι Κ.Α. και Ε.Α. δε συμμετείχαν στη διαδικασία και η επίδικη απαλλοτρίωση δε σημειώθηκε στη μερίδα τους στο υποθηκοφυλακείο Σερρών, ούτε σε εκείνη της Μαρίας Κατιρτζόγλου χήρας Νικολάου.

Στις 26 Ιανουαρίου 1981, πενήντα ιδιοκτήτες τους οποίους έθιγε η απαλλοτρίωση κατέθεσαν αίτηση ενώπιον του Πρωτοδικείου Σερρών προκειμένου να αναγνωριστούν δικαιούχοι της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης. Οι Κ.Α. και Ε.Α. δε συμμετείχαν στη διαδικασία. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 17 Νοεμβρίου 1981. Με αυτή την ευκαιρία, παρενέβη η Α.Τ. και ζήτησε να αναγνωρισθεί δικαιούχος της ορισθείσας αποζημίωσης για το οικόπεδο αριθ.3 με την ιδιότητα της κληρονόμου του πατρός της, Νικολάου Κατιρτζόγλου.

Στις 21 Δεκεμβρίου 1981, το δικαστήριο αναγνώρισε την Α.Τ. δικαιούχο της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης για το επίδικο οικόπεδο (απόφαση αριθ. 434/1981). Εν τω μεταξύ, στις 16 Νοεμβρίου 1981, το εφετείο Θεσσαλονίκης είχε ορίσει την οριστική αποζημίωσης απαλλοτρίωσης.

Στις 22 Ιουνίου 1982, η αποζημίωση απαλλοτρίωσης κατατέθηκε στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων. Η εν λόγω κατάθεση δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως αριθ. 368 της 30^{ης} Ιουλίου 1982. Η Α.Τ. εισέπραξε την αποζημίωση για το επίδικο οικόπεδο στις 18 Οκτωβρίου 1982.

β) Η αγορά του επίδικου οικοπέδου από τον προσφεύγοντα

Με τη συμβολαιογραφική πράξη αριθ. 13431 με ημερομηνία 25 Μαΐου 1983, οι Κ.Α. και Ε.Α. πώλησαν το επίδικο οικόπεδο στον προσφεύγοντα, δηλώνοντας ότι αυτό ήταν απαλλαγμένο από οποιαδήποτε υποθήκη ή άλλο βάρος και από κάθε νομικό ελάττωμα γενικότερα. Ο προσφεύγων μετέγραψε το συμβόλαιο πώλησης στη μερίδα του στο υποθηκοφυλακείο Σερρών στις 31 Μαΐου 1983. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η επίδικη απαλλοτρίωση δε σημειώθηκε στη μερίδα του.

Το 1984, έχοντας λάβει οικοδομική άδεια από την πολεοδομία της νομαρχίας Σερρών, ο προσφεύγων έκτισε στο οικόπεδό του μία διώροφη οικία την οποία χρησιμοποιούσε ως κύρια κατοικία.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι έλαβε γνώση για το μέτρο απαλλοτρίωσης που βάρυνε το οικόπεδό του το 1991. Σημειώνει ότι το απαλλοτριωθέν τμήμα αφορά την αυλή της ιδιοκτησίας του έως τις σκάλες της οικίας του, η οποία δεν μπορεί ως εκ τούτου να χρησιμοποιηθεί ως οικογενειακή κατοικία και χάνει έτσι όλη την αξία της.

Το 2000, το Πρωτοδικείο Σερρών διέταξε την αποβολή του προσφεύγοντος από το απαλλοτριωθέν τμήμα της ιδιοκτησίας του (απόφαση αριθ. 120/2000). Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόφαση αυτή δεν έχει εκτελεσθεί ακόμα, ούτε το έργο για το οποίο αποφασίστηκε η απαλλοτρίωση.

2. Η επίδικη απαλλοτρίωση

Στις 18 Σεπτεμβρίου 2000, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του εφετείου Θεσσαλονίκης αίτηση προκειμένου να διαπιστωθεί η ανάκληση της επίδικης απαλλοτρίωσης. Υποστήριξε ότι, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, η προσωρινή αποζημίωση που είχε ορισθεί με την απόφαση αριθ. 6/1980 του Πρωτοδικείου Σερρών έπρεπε να καταβληθεί το αργότερο εντός ενάμισι έτους από τη δημοσίευση της εν λόγω απόφασης, ήτοι έως τις 26 Ιουλίου 1981. Ωστόσο, ο προσφεύγων υπογράμμισε ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η αποζημίωση απαλλοτρίωσης κατατέθηκε στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων στις 22 Ιουνίου 1982, ήτοι εκτός της προθεσμίας που ορίζει ο νόμος. Ως εκ τούτου, η απαλλοτρίωση έπρεπε να αρθεί αυτοδικαίως. Ο προσφεύγων πρόσθεσε ότι ούτε εκείνος ούτε οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες δεν είχαν συμμετάσχει στις διαδικασίες καθορισμού της αποζημίωσης και αναγνώρισης των δικαιούχων αυτής και ότι η Α.Τ. είχε παραπλανήσει το δικαστήριο υποστηρίζοντας ότι ήταν η ιδιοκτήτρια του επίδικου οικοπέδου, οικόπεδο το οποίο είχε ο ίδιος αγοράσει στη συνέχεια από τους πραγματικούς ιδιοκτήτες του, θεωρώντας καλόπιστα ότι αυτό ήταν απαλλαγμένο από βάρη. Τέλος, υποστήριξε ότι η καταβολή της αποζημίωσης στην Α.Τ. δεν μπορούσε να έχει ως συνέπεια τη διατήρηση της επίδικης απαλλοτρίωσης, διότι η Α.Τ. είχε παρέμβει στη διαδικασία κατά τη συζήτηση της 17 Νοεμβρίου 1981, ήτοι εκτός της προθεσμίας του ενάμισι έτους που προβλέπει ο νόμος, και έλαβε την αποζημίωση ομοίως εκπρόθεσμα.

Στις 12 Σεπτεμβρίου 2001, το εφετείο απέρριψε την αίτησή του, κρίνοντας ότι η παρέμβαση της Α.Τ. στη διαδικασία για την αναγνώριση των δικαιούχων της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης και η είσπραξη από αυτήν της αποζημίωσης που είχε ορισθεί για το επίδικο οικόπεδο, είχαν ως αποτέλεσμα την ολοκλήρωση της διαδικασίας αποζημίωσης και τούτο, ανεξαρτήτως του ζητήματος αν η Α.Τ. ήταν η πραγματική ιδιοκτήτρια του οικοπέδου ή όχι. Το εφετείο κατέληξε ότι από τις 18 Οκτωβρίου 1982, ημερομηνία κατά την οποία η Α.Τ. εισέπραξε την εν λόγω αποζημίωση, το Δημόσιο κατέστη νόμιμος κύριος του επίδικου οικοπέδου. Το εφετείο επεσήμανε ότι, αν αποδεικνυόταν ότι το οικόπεδο ανήκε πριν την απαλλοτρίωση στους Κ.Α. και Ε.Α., αυτοί ή ο προσφεύγων, ο οποίος αγόρασε το οικόπεδο στις 25 Μαΐου 1983 από άτομα τα οποία δεν ήταν πλέον οι ιδιοκτήτες,

μπορούσαν να προσφύγουν κατά της Α.Τ., σύμφωνα με το ενοχικό δίκαιο (απόφαση αριθ. 2434/2001).

Στις 11 Οκτωβρίου 2003, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης. Στις 18 Αυγούστου 2005, κατέθεσε συμπληρωματικό υπόμνημα, στο οποίο επικαλείτο ειδικότερα προσβολή του δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη, καθώς και του δικαιώματός του για σεβασμό της περιουσίας του. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 18 Νοεμβρίου 2005.

Στις 19 Μαΐου 2006, προκειμένου να μη γίνει δεκτή η αίτηση με πλειοψηφία μίας μόνο ψήφου, το τέταρτο τμήμα του Αρείου Πάγου, αποτελούμενο από πέντε μέλη, παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον της ολομέλειας του ανώτατου δικαστηρίου (απόφαση αριθ. 990/2006). Στις 20 Οκτωβρίου 2006, ο προσφεύγων κατέθεσε συμπληρωματικές παρατηρήσεις. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 23 Νοεμβρίου 2006.

Στις 26 Απριλίου 2007, η ολομέλεια του Αρείου Πάγου απέρριψε την αίτηση, επικυρώνοντας τα συμπεράσματα του εφετείου. Το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ειδικότερα ότι, κατά την απαλλοτρίωση, ακόμα κι αν αυτός που εισπράττει την αποζημίωση που έχουν ορίσει τα εθνικά δικαστήρια δεν είναι ο πραγματικός ιδιοκτήτης του απαλλοτριωθέντος πράγματος, τούτο δεν επηρεάζει τη μεταβίβαση της κυριότητας στο Δημόσιο και δεν είναι αντίθετο προς τη Σύμβαση, καθώς ο πραγματικός ιδιοκτήτης μπορεί να στραφεί κατά του ατόμου αυτού, σύμφωνα με το ενοχικό δίκαιο (απόφαση αριθ. 7/2007).

Δύο δικαστές εξέφρασαν διαφορετική άποψη, βάσει της οποίας μία απαλλοτρίωση αίρεται αυτοδίκαια αν η αποζημίωση δεν έχει καταβληθεί εντός της δεκαοκτάμηνης προθεσμίας που προβλέπει ο νόμος: σύμφωνα με αυτούς, η μόνη προβλεπόμενη εξαίρεση σε αυτόν τον συνταγματικό κανόνα επέρχεται σε περίπτωση που ο ιδιοκτήτης του απαλλοτριωθέντος δηλώσει εγγράφως στον υπουργό Οικονομικών, εντός ενός έτους από τη λήξη της δεκαοκτάμηνης προθεσμίας, ότι επιθυμεί τη διατήρηση της απαλλοτρίωσης (βλέπε πιο κάτω). Οι δύο δικαστές υποστήριξαν ότι, μετά την παρέλευση της εν λόγω προθεσμίας, «η απαλλοτρίωση καθίσταται νομικώς ανύπαρκτη και δεν μπορεί να αναβιώσει με τη δημόσια κατάθεση της αποζημιώσεως από τον υπόχρεο και με την καταβολή αυτής στον δικαιούχο, αφού οι ενέργειες αυτές αναφέρονται σε μη υπάρχουσα πλέον απαλλοτρίωση». Σύμφωνα με αυτούς τους δικαστές, αν, κατόπιν της αυτοδίκαιης ανάκλησης της απαλλοτρίωσης, ένας τρίτος καταφέρει με απατηλά μέσα να αναγνωρισθεί δικαιούχος της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης και να την εισπράξει, χωρίς ο πραγματικός

ιδιοκτήτης να κλητευθεί να παραστεί στις διαδικασίες καθορισμού της αποζημίωσης και αναγνώρισης των δικαιούχων, τούτο δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ερμηνευθεί ως παραίτηση από την πλευρά του πραγματικού ιδιοκτήτη του δικαιώματός του να ζητήσει τη δικαστική επικύρωση της ανάκλησης της επίδικης απαλλοτρίωσης.

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική

1. Το Σύνταγμα

Το εφαρμοστέο άρθρο του ελληνικού Συντάγματος προβλέπει:

Άρθρο 17

«1. Η ιδιοκτησία τελεί υπό την προστασία του Κράτους, τα δικαιώματα όμως που απορρέουν από αυτή δεν μπορούν να ασκούνται σε βάρος του γενικού συμφέροντος.

2. Κανένας δεν στερείται την ιδιοκτησία του, παρά μόνο για δημόσια ωφέλεια που έχει αποδειχθεί με τον προσήκοντα τρόπο, όταν και όπως ο νόμος ορίζει, και πάντοτε αφού έχει προηγηθεί πλήρους αποζημίωση, που να ανταποκρίνεται στην αξία την οποία είχε το απαλλοτριούμενο κατά το χρόνο της συζήτησης στο δικαστήριο για τον προσωρινό προσδιορισμό της αποζημίωσης. Αν ζητηθεί απευθείας ο οριστικός προσδιορισμός της αποζημίωσης, λαμβάνεται υπόψη η αξία κατά το χρόνο της σχετικής συζήτησης στο δικαστήριο.

4. Η αποζημίωση ορίζεται από τα αρμόδια δικαστήρια. Μπορεί να οριστεί και προσωρινά δικαστικώς, ύστερα από ακρόαση ή πρόσκληση του δικαιούχου που μπορεί να υποχρεωθεί κατά την κρίση του δικαστηρίου να παράσχει για την είσπραξή της ανάλογη εγγύηση, σύμφωνα με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος. (...)

Πριν καταβληθεί η οριστική ή προσωρινή αποζημίωση διατηρούνται ακέραια όλα τα δικαιώματα του ιδιοκτήτη και δεν επιτρέπεται η κατάληψη.
(...)

Η αποζημίωση που ορίστηκε καταβάλλεται υποχρεωτικά το αργότερο μέσα σε ενάμισι έτος από τη δημοσίευση της απόφασης για τον προσωρινό προσδιορισμό της αποζημίωσης και, σε περίπτωση απευθείας αίτησης για οριστικό προσδιορισμό της αποζημίωσης, από τη δημοσίευση της σχετικής απόφασης του δικαστηρίου, διαφορετικά η απαλλοτρίωση αίρεται αυτοδικαίως. (...)

2. Η νομοθεσία

α) Το νομοθετικό διάταγμα αριθ. 797/1971

Το νομοθετικό διάταγμα 797/1971 των 30 Δεκεμβρίου 1970 και 1^{ης} Ιανουαρίου 1971 αποτελεί την θεμελιώδη νομοθεσία που διέπει τις απαλλοτριώσεις, κατ'εφαρμογήν των αρχών οι οποίες διατυπώνονται στις συνταγματικές διατάξεις. Η κήρυξη της απαλλοτρίωσης πραγματοποιείται με υπουργική απόφαση ή με απόφαση του αρμοδίου οργάνου (άρθρο 1) για σκοπό δημοσίας ωφελείας. Προκαταρκτική προϋπόθεση αποτελεί η κατάρτιση του κτηματολογικού πίνακα στον οποίο αναφέρονται οι ιδιοκτήτες του απαλλοτριωθέντος ακινήτου, οι οποίοι «επισημαίνονται» ως τέτοιοι (άρθρο 2). Στο στάδιο της κατάρτισης του εν λόγω πίνακα, οι αρχές δεν αναζητούν τον πραγματικό ιδιοκτήτη. Η εγγραφή ενός ατόμου που επισημαίνεται ως ιδιοκτήτης δε σημαίνει ότι πρόκειται για τον πραγματικό ιδιοκτήτη. Η απαλλοτρίωση συντελείται με την καταβολή της προσωρινής ή οριστικής αποζημίωσης στους δικαιούχους ή με την κατάθεση αυτής στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων (άρθρο 7 § 1). Μόλις συντελεσθεί η απαλλοτρίωση, το άτομο υπέρ του οποίου κηρύχθηκε αυτή υποχρεούται να μεριμνήσει χωρίς καθυστέρηση για τη μεταγραφή της απόφασης απαλλοτρίωσης, συνοδευόμενη από την απόδειξη καταβολής της αποζημίωσης ή της δημοσίευσης της κατάθεσής της στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, στο αρμόδιο υποθηκοφυλακείο. Κάθε άλλος ενδιαφερόμενος μπορεί να μεριμνήσει για την τέλεση της εν λόγω μεταγραφής (άρθρο 7 § 2). Σύμφωνα με τη νομολογία, η παράλειψη μεταγραφής της

απαλλοτριώσης δεν εμποδίζει τη μεταβίβαση της κυριότητας (Άρειος Πάγος, αριθ. 526/1986).

Το άρθρο 8 του νομοθετικού διατάγματος αριθ. 797/1971 προβλέπει:

1. Ο υπόχρεος προς πληρωμήν της αποζημιώσεως δύναται, αντί καταβολής, να καταθέση την προσωρινώς ή οριστικώς προσδιορισθείσαν τοιαύτην εις το Ταμείον Παρακαταθηκών και Δανείων, υπέρ του δικαιούχου, εάν δεν έχη εισέτι εκδοθή τελεσιδίκος απόφασις αναγνωρίσεως αυτού (...).

2. Το Ταμείον Παρακαταθηκών και Δανείων αποδίδει το κατατεθέν ποσόν εις τον αναγνωρισθέντα δικαιούχον, επί τη προσκομίσει της τελεσιδίκου αποφάσεως περί αναγνωρίσεως αυτού (...).

3. Η κατάθεσις της αποζημιώσεως εις το Ταμείον Παρακαταθηκών και Δανείων είναι υποχρεωτική, όταν το απαλλοτριωθέν ακίνητον βαρύνεται δι' υποθήκης, κατασχέσεως (...) ή ένεκα ευλόγου αβεβαιότητος περί το πρόσωπον του αληθούς δικαιούχου (...).

(...)

5. Το Δημόσιον και το Ταμείον Παρακαταθηκών και Δανείων, καταβαλόντα την αποζημίωσιν εις τους δικαστικώς αναγνωρισθέντας δικαιούχους, απαλλάσσονται πάσης υποχρέωσεως και ευθύνης έναντι οιοδήποτε τρίτου διεκδικητού ή εμφανίζοντος εαυτόν ως εν όλω ή εν μέρει αληθή δικαιούχον (...).

Σύμφωνα με το άρθρο 11 § 1, η απαλλοτριώση αίρεται αυτοδικαίως αν η αποζημίωσις δεν έχει καταβληθεί εντός προθεσμίας ενάμισι έτους κατόπιν της δημοσίευσης της απόφασης που ορίζει την προσωρινή ή οριστική αποζημίωσις. Εν τούτοις, εάν εντός προθεσμίας ενός έτους από τη λήξη της προαναφερόμενης προθεσμίας του ενάμισι έτους, ο ιδιοκτήτης του απαλλοτριωθέντος ενημερώσει εγγράφως τη Διεύθυνση απαλλοτριώσεων του υπουργείου Οικονομικών ότι επιθυμεί τη διατήρησις της απαλλοτριώσεως, η άρση αυτής θεωρείται ότι δεν έχει λάβει χώρα (άρθρο 11 § 3).

Όταν η απαλλοτριώσις έχει αρθεί αυτοδικαίως, η αρχή που έχει κηρύξει την απαλλοτριώσις πρέπει, εντός προθεσμίας δύο μηνών, να εκδώσει μία πράξις που

πιστοποιεί την άρση της απαλλοτρίωσης και να τη δημοσιεύσει στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Αν η εν λόγω προθεσμία παρέλθει χωρίς η αρμόδια αρχή να εκδώσει τέτοια πράξη, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να προσφύγει στα πολιτικά δικαστήρια προκειμένου να λάβει δικαστική απόφαση που επικυρώνει την ανάκληση της απαλλοτρίωσης (άρθρο 11 § 4).

Σύμφωνα με το άρθρο 16 § 1, κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να καταθέσει στο αρμόδιο υποθηκοφυλακείο αντίγραφο της απόφασης κήρυξης της απαλλοτρίωσης με αντίγραφο του κτηματολογικού διαγράμματος. Εντός προθεσμίας δέκα ημερών από την παραλαβή των εν λόγω εγγράφων, ο υποθηκοφύλακας πρέπει να σημειώσει την απαλλοτρίωση στις μερίδες των ιδιοκτητών των απαλλοτριωθέντων. Η προσκόμιση των πιστοποιητικών κυριότητας που συνέταξε ο υποθηκοφύλακας, μαζί με τις προαναφερόμενες εγγραφές και το κτηματολογικό διάγραμμα, καθώς και η κοινοποίηση στους ενδιαφερομένους στη βάση των εν λόγω εγγράφων, αποτελούν στοιχεία της διαδικασίας που αποσκοπούν στον προσδιορισμό της προσωρινής ή οριστικής αποζημίωσης, χωρίς τα οποία η σχετική αίτηση κηρύσσεται απαράδεκτη (άρθρο 16 § 2). Σύμφωνα με τη νομολογία, το εν λόγω απαράδεκτο αφορά τη συζήτηση και όχι την αίτηση προσδιορισμού της ίδιας της αποζημίωσης (εφετείο Αθηνών αριθ. 201/1955).

Το νομοθετικό διάταγμα αριθ. 797/1971 προβλέπει μία ιδιαίτερη διαδικασία για τη δικαστική αναγνώριση των δικαιούχων της αποζημίωσης. Το αρμόδιο δικαστήριο για την εν λόγω αναγνώριση είναι ο μόνος δικαστής του πρωτοδικείου στη δωσιδικία του οποίου υπάγεται το απαλλοτριωθέν ακίνητο (άρθρο 26). Σύμφωνα με το άρθρο 27 § 1, το δικαστήριο προβαίνει σε αναγνώριση βάσει των πληροφοριών που περιέχονται στο κτηματολογικό διάγραμμα και του καταλόγου των ιδιοκτητών που έχει καταρτίσει αρμόδιος μηχανικός πιστοποιημένος από τις υπηρεσίες του υπουργείου Δημοσίων Έργων, καθώς και κάθε άλλης πληροφορίας που παρέχουν τα μέρη ή εξετάζεται αυτεπάγγελτα. Η απόφαση που εκδίδεται στο τέλος αυτής της ειδικής διαδικασίας δεν υπόκειται σε κανένα ένδικο μέσο (άρθρο 27 § 6).

β) Ο αστικός κώδικας

Τα εφαρμοστέα άρθρα του αστικού κώδικα έχουν ως εξής:

Άρθρο 249

«Εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά, οι αξιώσεις παραγράφονται σε είκοσι χρόνια.»

Άρθρο 514

«Ο πωλητής έχει υποχρέωση να μεταβιβάσει το αντικείμενο της πώλησης ελεύθερο από κάθε δικαίωμα τρίτου (νομικό ελάττωμα).»

Άρθρο 904

«Όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία άλλου έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια. Η υποχρέωση αυτή γεννιέται ιδίως σε περίπτωση παροχής αχρεώστητης ή παροχής για αιτία που δεν επακολούθησε ή έληξε ή αιτία παράνομη ή ανήθικη. (...)»

Άρθρο 911

«Ο λήπτης ευθύνεται σαν να είχε επιδοθεί η αγωγή: 1. σε περίπτωση απαίτησης αχρεωστήτου, εφόσον γνώριζε ή αφότου έμαθε την ανυπαρξία του χρέους 2. σε περίπτωση απαίτησης για παράνομη ή ανήθικη αιτία.»

Άρθρο 914

«Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει.»

γ) Ο εισαγωγικός νόμος του αστικού κώδικα

Πρέπει ομοίως να ληφθούν υπόψη τα ακόλουθα άρθρα του εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα:

Άρθρο 104

«Ένεκα πράξεων ή παραλείψεων των οργάνων του δημοσίου αναγομένων σε έννομες σχέσεις του ιδιωτικού δικαίου ή περί της ιδιωτικής αυτού περιουσίας, το δημόσιον ευθύνεται κατά τις επί νομικών προσώπων διατάξεις του Αστικού Κώδικα.»

Άρθρο 105

«Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης, που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος. Μαζί με το δημόσιο ευθύνεται εις ολόκληρον και το υπαίτιο πρόσωπο, με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων για την ευθύνη των υπουργών.»

Άρθρο 106

«Οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται και για την ευθύνη των δήμων, των κοινοτήτων ή των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου από πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται στην υπηρεσία τους.»

Το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα καθιερώνει την έννοια της ειδικής αδιοπραξίας δημοσίου δικαίου, θεσπίζοντας μία εξωσυμβατική ευθύνη του Δημοσίου. Αυτή η ευθύνη είναι αποτέλεσμα παρανόμων πράξεων ή παραλείψεων που προκάλεσαν υλική ζημία ή ηθική βλάβη στον διοικούμενο. Οι συγκεκριμένες πράξεις μπορούν να είναι, όχι μόνον νομικές, αλλά και υλικές πράξεις της διοίκησης, συμπεριλαμβανομένων και των καταρχήν μη εκτελεστών πράξεων (Κυριακόπουλος, *Σχόλια του Αστικού Κώδικα*, άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, αριθ. 23 – Φίλιος, *Δίκαιο των συμβάσεων*, ειδικό μέρος, τόμος 6, ποινική ευθύνη 1977, παρ. 48 Β 112 – Ε. Σπηλιωτόπουλος, *Διοικητικό Δίκαιο*, τρίτη έκδοση, παρ. 217).

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για παραβίαση του δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη.

2. Επικαλούμενος το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, παραπονείται επιπλέον για προσβολή του δικαιώματός του για σεβασμό της περιουσίας του.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Επικαλούμενος τα άρθρα 6 § 1 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, ο προσφεύγων παραπονείται ότι οι εθνικές αρχές ευθύνονται για μία σειρά σφαλμάτων στη διεξαγωγή της διαδικασίας απαλλοτρίωσης, σφάλματα τα οποία, σε συνδυασμό με την εσφαλμένη και αυθαίρετη ερμηνεία και εφαρμογή του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου από τα επιληφθέντα δικαστήρια, οδήγησαν στην παραβίαση του δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη και σε προσβολή του δικαιώματός του για σεβασμό της περιουσίας του. Οι επικαλούμενες από τον προσφεύγοντα διατάξεις έχουν ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1

«Έκαστο φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας του. Κανείς δεν μπορεί να στερηθεί της ιδιοκτησίας του παρά μόνον για λόγους δημόσιας ωφέλειας και σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από τον νόμο και τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

Οι προηγούμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα των Κρατών να θεσπίζουν τους νόμους που κρίνουν απαραίτητους για να ρυθμίσουν τη χρήση των αγαθών σύμφωνα με το γενικό συμφέρον και να εξασφαλίσουν την πληρωμή των φόρων ή άλλων συνεισφορών ή των προστίμων.»

A. Επί της αιτίας της ελκόμενης από το δίκαιο της διαδικασίας

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα επιληφθέντα δικαστήρια ερμήνευσαν και εφάρμοσαν το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο ακολουθώντας την πάγια νομολογία και χωρίς να στερήσουν από τον προσφεύγοντα το δικαίωμα να εμφανιστεί αυτοπροσώπως ενώπιόν τους και να εκθέσει προφορικά και εγγράφως λεπτομερή επιχειρήματα.

Ο προσφεύγων αναφέρεται σε πολυάριθμα σφάλματα που διέπραξαν οι αρχές κατά την κήρυξη της απαλλοτρίωσης, τον προσδιορισμό της αποζημίωσης και την αναγνώριση των δικαιούχων αυτής, κατά τρόπο που η διαδικασία απαλλοτρίωσης υπήρξε προδήλως μη δίκαιη. Προσθέτει ότι τα δικαστήρια που επιλήφθηκαν της αίτησής του για την ανάκληση της εν λόγω απαλλοτρίωσης όχι μόνο παραγνώρισαν τις προαναφερόμενες δικονομικές ανωμαλίες, αλλά ομοίως ερμήνευσαν εσφαλμένα το εφαρμοστέο δίκαιο, δίχως να λάβουν υπόψη ούτε το γράμμα ούτε το πνεύμα του Συντάγματος, της Σύμβασης και του πρόσθετου Πρωτοκόλλου.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 19 της Σύμβασης, έχει ως καθήκον να εξασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων που απορρέουν από την Σύμβαση για τα Συμβαλλόμενα Μέρη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να κρίνει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που φέρονται να έχουν

διαπραχθεί από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να προσβάλουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (βλέπε, ειδικότερα, *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I). Το Δικαστήριο δεν μπορεί να εκτιμήσει το ίδιο τα πραγματικά στοιχεία που οδήγησαν ένα εθνικό δικαστήριο να υιοθετήσει μία συγκεκριμένη απόφαση αντί μιας άλλης, διότι, διαφορετικά, θα αναδεικνυόταν δικαστής τετάρτου βαθμού και θα παραγνώριζε τα όρια της αποστολής του (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Kemmache κατά Γαλλίας* (αριθ. 3), 24 Νοεμβρίου 1994, § 44, série A no. 296-C). Το Δικαστήριο έχει μοναδική αποστολή, σε σχέση με το άρθρο 6 της Σύμβασης, να εξετάζει τις προσφυγές που υποστηρίζουν ότι τα εθνικά δικαστήρια παραγνώρισαν συγκεκριμένες δικονομικές εγγυήσεις, οι οποίες αναφέρονται στην διάταξη αυτή, ή ότι η διεξαγωγή μιας διαδικασίας στο σύνολό της δεν εξασφάλισε δίκαιη δίκη στον προσφεύγοντα (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Donadze κατά Γεωργίας*, αριθ. 74644/01, §§ 30-31, 7 Μαρτίου 2006).

Εν προκειμένω, το Δικαστήριο υπενθυμίζει καταρχήν ότι η Ελλάδα αναγνώρισε το δικαίωμα ατομικής προσφυγής στις 20 Νοεμβρίου 1985 και σημειώνει ότι, ως εκ τούτου, τα πραγματικά περιστατικά τα σχετικά με τη διαδικασία απαλλοτρίωσης δεν εμπίπτουν στο πεδίο της αρμοδιότητάς του *ratione temporis*. Ως προς τη διαδικασία που κίνησε ο προσφεύγων με σκοπό να επιτύχει την ανάκληση της επίδικης απαλλοτρίωσης, το Δικαστήριο εκτιμά ότι αυτός αμφισβητεί ουσιαστικά τη λύση που υιοθέτησαν τα εθνικά δικαστήρια και εν τέλει στοχεύει στο να ασκήσει κριτική επί του βασίμου των αποφάσεων που έλαβαν. Ωστόσο, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί ούτε επί της ακριβούς εμβέλειας των διατάξεων που ρυθμίζουν τις περιπτώσεις στις οποίες μία απαλλοτρίωση αίρεται αυτοδίκαια, ούτε επί του τρόπου με τον οποίο τα επιληφθέντα δικαστήρια ερμήνευσαν και εφάρμοσαν το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, άλλως θα αναδεικνυόταν σε δικαστή τετάρτου βαθμού. Επιπλέον, το Δικαστήριο δε διακρίνει καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στη διεξαγωγή της διαδικασίας, η οποία τήρησε απαρέγκλιτα την αρχή της αντιμωλία συζήτησης και κατά την οποία ο προσφεύγων μπόρεσε να εκθέσει όλα τα επιχειρήματά του για την υπεράσπιση των συμφερόντων του, ούτε παραβίαση των δικονομικών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου.

Έπεται ότι η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

B. Επί της αιτίασης της ελκόμενης από το δικαίωμα του προσφεύγοντος για σεβασμό της περιουσίας του

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει καταρχήν ότι ο προσφεύγων δεν εξάντλησε τα εθνικά ένδικα μέσα, καθώς δεν άσκησε αγωγή αποζημίωσης κατά του Δημοσίου σύμφωνα με το άρθρο 105 του εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα. Μία τέτοια αγωγή θα του είχε επιτρέψει να επιτύχει την καταβολή αποζημίωσης εάν εκτιμούσε ότι υπήρξε θύμα παράνομων πράξεων τις οποίες διέπραξαν τα δημόσια όργανα και οι αρχές κατά τη διαδικασία απαλλοτρίωσης. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει επιπλέον ότι αν ο προσφεύγων εκτιμούσε ότι η Α.Τ. είχε εισπράξει παράνομως την αποζημίωση απαλλοτρίωσης, μπορούσε να έχει στραφεί εναντίον της, στη βάση των άρθρων 904 και 911 του αστικού κώδικα σχετικά με τον αδικαιολόγητο πλουτισμό. Η Κυβέρνηση προσθέτει τέλος ότι ο προσφεύγων μπορούσε επίσης να έχει στραφεί κατά των πωλητών του οικοπέδου, Κ.Α. και Ε.Α., και να έχει ζητήσει αποζημίωση γιατί του πώλησαν ακίνητο που δεν τους ανήκε, επικαλούμενος το άρθρο 914 του αστικού κώδικα.

Επικουρικά, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η μεταβίβαση της κυριότητας του επίδικου οικοπέδου στο Δημόσιο έλαβε χώρα σύμφωνα με τις διατάξεις του εθνικού δικαίου και ότι η αιτίαση στερείται βάσης, λαμβανομένης υπόψη της δυνατότητας που προσφέρεται στον προσφεύγοντα να διεκδικήσει πλήρη αποζημίωση για την αποστέρηση του απαλλοτριωθέντος τμήματος του οικοπέδου του, στρεφόμενος είτε κατά της Α.Τ., είτε κατά των Κ.Α. και Ε.Α.

Ο προσφεύγων δεν εκφέρει άποψη επί των τριών ενστάσεων περί μη εξάντλησης που προέβαλε η Κυβέρνηση και παραπονείται ότι υπήρξε θύμα μίας σειράς ολοφάνερων παραλείψεων και σφαλμάτων από την πλευρά των εθνικών αρχών. Υποστηρίζει ότι χωρίς να μπορεί να του καταλογιστεί ουδεμία, ανακάλυψε ότι έχει απαλλοτριωθεί ένα σημαντικό τμήμα του οικοπέδου του και ότι δε θα μπορεί πλέον να χρησιμοποιεί ως οικογενειακή κατοικία την οικία που έκτισε επί αυτού αν εκτελεσθεί το έργο για το οποίο αποφασίσθηκε η απαλλοτρίωση.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σκοπός του άρθρου 35 § 1, το οποίο διατυπώνει τον κανόνα της εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων, είναι να δώσει στα Συμβαλλόμενα Κράτη τη δυνατότητα να αποτρέψουν ή να επανορθώσουν τις επικαλούμενες παραβιάσεις εναντίον τους πριν οι αιτιάσεις αυτές υποβληθούν ενώπιον του Δικαστηρίου (*Scordino κατά Ιταλίας (αριθ.1)* [GC], αριθ. 36813/97, §

141, CEDH 2006-...). Ωστόσο, το άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης δεν προβλέπει παρά μόνον την εξάντληση των ενδίκων μέσων που πράγματι σχετίζονται με τις επίδικες παραβιάσεις και είναι διαθέσιμα και επαρκή. Πρέπει να υπάρχουν σε επαρκή βαθμό βεβαιότητας, όχι μόνον στην θεωρία, αλλά και στην πράξη, άλλως στερούνται της απαιτούμενης αποτελεσματικότητας και προσβασιμότητας. Το εναγόμενο Κράτος έχει την ευθύνη να καταδείξει ότι οι απαιτήσεις αυτές εκπληρώνονται (*Sejdovic κατά Ιταλίας* [GC], αριθ. 56581/00, § 45, CEDH 2006-II).

Εν προκειμένω, ο προσφεύγων ανακάλυψε, το 1991 σύμφωνα με τα λεγόμενά του, ότι είχε αγοράσει ένα οικοπέδο του οποίου ένα τμήμα είχε ήδη απαλλοτριωθεί, άλλως ειπείν ότι οι Κ.Α. και Ε.Α. του είχαν πωλήσει ένα ακίνητο του οποίου ένα σημαντικό τμήμα δεν τους άνηκε πλέον. Ανεξαρτήτως των σφαλμάτων για τα οποία ευθύνονται τα δημόσια όργανα κατά τη διαδικασία της απαλλοτρίωσης, αιτία αυτής της παρεξήγησης, ζήτημα το οποίο, όπως επαναλαμβάνει το Δικαστήριο, διαφεύγει της αρμοδιότητάς του *ratione temporis*, είναι προφανές ότι ο προσφεύγων έπρεπε, καταρχήν, να στραφεί κατά των πωλητών και να ζητήσει αποζημίωση επειδή του πώλησαν ακίνητο που παρουσίαζε νομικό ελάττωμα. Αν και το Δικαστήριο δεν μπορεί να προδικάσει την έκβαση μίας τέτοιας διαδικασίας, εκτιμά εν τούτοις ότι η εισαγωγή της θα ήταν η πιο λογική και προβλέψιμη αντίδραση από την πλευρά ενός αγοραστή ο οποίος ανακαλύπτει ένα τόσο σοβαρό πρόβλημα στην πώληση ενός ακινήτου. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο δε λησμονεί ότι ο προσφεύγων δεν παρείχε καμία εξήγηση που να δικαιολογεί τόσο την παράλειψή του να προσφύγει κατά των πωλητών, όσο και τη γενικότερη αδράνειά του διάρκειας σχεδόν εννέα ετών, ήτοι μεταξύ της ανακάλυψης το 1991 του ελαττώματος της ιδιοκτησίας του και της βούλησής του να αντιδράσει το 2000, κατόπιν της απόφασης αριθ. 120/2000 του Πρωτοδικείου Σερρών που διέταξε την αποβολή του από το απαλλοτριωθέν τμήμα της ιδιοκτησίας του.

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων αποφάσισε τελικά τότε να ζητήσει δικαστική προστασία, προσπαθώντας να ανακαλέσει την επίδικη απαλλοτρίωση, και υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την νομολογία του, όταν το εθνικό δίκαιο προβλέπει περισσότερα παράλληλα ένδικα μέσα που υπάγονται σε διαφορετικούς τομείς του δικαίου, το άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης δεν απαιτεί ένας προσφεύγων, αφού έχει επιχειρήσει να επιτύχει την επανόρθωση μίας επικαλούμενης παραβίασης της Σύμβασης μέσω ενός από τα εν λόγω ένδικα μέσα, να πρέπει απαραίτητως να χρησιμοποιήσει και άλλα (*Zajac κατά Πολωνίας*, αριθ. 19817/04, §

80, 29 Ιουλίου 2008). Εν τούτοις, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η διαδικασία που κίνησε ο προσφεύγων το 2000 είχε μικρές πιθανότητες ευόδωσης, ιδίως διότι στόχευε στο να θέσει εν αμφιβόλω μία απαλλοτρίωση που είχε συντελεσθεί εδώ και σχεδόν είκοσι χρόνια και τούτο με την καταβολή της αποζημίωσης σε πολυάριθμους δικαιούχους. Το Δικαστήριο με δυσκολία μπορεί να δεχθεί ότι ο προσφεύγων μπορούσε εύλογα να ελπίζει ότι θα αντιστρεφόταν μία κατάσταση που είχε παγιωθεί εδώ και πολλά χρόνια και διαπιστώνει ότι ο τελευταίος δεν εξήγησε τους λόγους για τους οποίους προτίμησε να κινήσει τόσο αργά την εν λόγω διαδικασία αντί να επιχειρήσει αμέσως να λάβει πλήρη αποζημίωση από τους πωλητές.

Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι παραλείποντας να στραφεί κατά των πωλητών του επίδικου οικοπέδου, οι οποίοι είχαν δηλώσει κατά τη συναλλαγή ότι ήταν απαλλαγμένο από οποιοδήποτε βάρος και νομικό ελάττωμα γενικότερα, ο προσφεύγων δεν έκανε φυσιολογική χρήση των ενδίκων μέσων που του προσφέρονταν στο εθνικό δίκαιο. Το συμπέρασμα αυτό απαλλάσσει το Δικαστήριο από το να αποφανθεί επί των δύο άλλων ενστάσεων που προέβαλε η Κυβέρνηση ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1.

Έπεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 27 Ιουνίου 2009.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος